2.12 üdvözli, hogy az Európai Bizottság biztosítani kívánja, hogy a mezőgazdaság fejlesztéséhez a szövetkezetek és más szociális gazdasági vállalkozások hozzájárulását közösségi kezdeményezéseken keresztül lehessen felhasználni;

2.13 hangsúlyozza, hogy az Európai Bizottságnak és a tagállamok kormányainak meg kell vizsgálni annak lehetőségét, hogy a szövetkezetek adókedvezményt kaphassanak regionális, illetve szociális hasznosságuk alapján, illetve annak alapján, hogy alapvetően betartják-e a szövetkezetek legfőbb alapelveit: demokratikusak-e, szolidaritás tapasztalható-e a tagok – úgy a dolgozók, mint a fogyasztók – között, valamint közvetlenül irányítják-e vállalkozói tevékenységeiket;

2.14 felhívja a figyelmet a helyi gazdaság fejlesztése, valamint új, innovatív munkavállalási formák terén a szövetkezetekben rejlő, helyi és regionális szintű lehetőségekre;

2.15 Arra biztatja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy a mezőgazdaság és a falusi tevékenységek új formáiban – például a szerves gazdaságban, az akvakultúrában stb. – is aktívan segítsék elő a szövetkezetek (különösen a kereskedelmi szövetkezetek) alapítását. Az aktív segítség jelenthet képzést, könnyítő intézkedéseket, jogtanácsadást, a résztvevők azonosítását, stb;

2.16 felkéri a városi és a körzeti önkormányzatokat, hogy ipari politikájuk kialakításakor vegyék jobban számításba a vállalkozások szövetkezeti formáját;

2.17 emlékeztet rá, hogy a szövetkezetek új lehetőségeket jelentenek a munkavállalás tökéletesítése, a szolgáltatásnyújtás és a gazdasági megújulás terén a tőkeszegény távoli területeken.

Brüsszel, 2004. június 16.

A Régiók Bizottsága
elnöke
Peter STRAUB

A Régiók Bizottsága véleménye az „Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a végfelhasználói energiahatékonyságról és az energiaszolgáltatásokról szóló irányelvjavaslatáról”

(2004/C 318/06)

A RÉGIÓK BIZOTTSÁGA,

támaszkodva az „Európai Parlament és a Tanács COM(2003) 739 végleges – 2003/0300 (COD) számú, a végfelhasználói energiahatékonyságról és az energiaszolgáltatásokról szóló irányelvjavaslatára”;

annak alapján, hogy a Tanács 2004. január 23-án határozott arról, hogy az Európai Közösséget alapító szerződés 175. cikke szerint a bizottságot felkéri állásfoglalásra;

annak alapján, hogy annak elnöke 2002. november 4-én határozott arról, hogy megbízza a fenntartható fejlődéssel foglalkozó szakbizottságot egy vélemény kidolgozásával;

támaszkodva a Tanács 2002. április 25-i döntésére az Egyesült Nemzetek éghajlatváltozásról szóló keretegyezményéhez csatolt Kyoto-i Jegyzőkönyvnek az Európai Közösség nevében történő jóváhagyásáról, valamint az ebből adódó kötelezettségek közös kinyilvánításáról (2002/358/EC) ([1]);

támaszkodva az Európai Parlament és a Tanács 2002. február 11-i döntésére (280/2004/EC) ([2]) az üvegházhatást előidéző gázok kibocsátásának közösségi ellenőrzési rendszeréről és a Kyoto-i Jegyzőkönyv végrehajtásáról;

támaszkodva az Európai Parlament és a Tanács 1996. december 19-i 96/92/EC számú irányelvére ([3]) az elektromos belpiacra vonatkozó közös előírásokról;

([1]) HL L 130., 2002.5.15., 1. o.
([2]) HL L 49., 2004.2.19., 1. o.
([3]) HL L 27., 1997.1.30., 20. o.

támaszkodva a bizottságnak „az éghajlatváltozás és energia" témájához – (CdR 104/1997 végleges ([1])) - készített 1997. szeptember 18-i és „a Tanácsnak az Egyesült Nemzetek éghajlatváltozásról szóló keretegyezményéhez csatolt Kyoto-i Jegyzőkönyvnek az Európai Közösség nevében történő jóváhagyásáról hozott döntéséhez, valamint az ebből adódó kötelezettségek közös kinyilvánításához" készített – (CdR 458/2001 végleges ([2])) – 2002. március 14-i saját véleményére;

támaszkodva a Bizottságnak az Európai Közösségnek a környezet érdekében készített „Környezet 2010: A jövőnk a kezünkben van" című hatodik cselekvési programjáról kiadott közleményéhez és az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak az Európai Közösség 2001-2010 közötti környezeti cselekvési programjáról készített ([3]) (COM(2001) 31 végleges) határozati javaslatához összeállított saját véleményére.

Mérlegelve:

1. hogy a végfelhasználás energia-hatékonyságának növelése fontos a Kyoto-ban kitűzött célok elérése érdekében, és a végfelhasználói energia-hatékonysági és energiaszolgáltatási piac továbbfejlesztése ehhez fontos hozzájárulást fog nyújtani;

2. hogy Európa regionális és községi területi önkormányzatai évek óta élen járnak az energiatakarékosságban, például a megújuló energiaforrások használatában és az intelligens energiarendszerek kipróbálásában;

3. hogy Európában számos területi önkormányzat kötelezte magát arra, hogy teljesíti a kyotoi célkitűzéseket,

4. hogy az energiatakarékosságnak először a polgárok tudatában kell bekövetkeznie, és a községi és regionális területi önkormányzatok – mint a polgárokhoz közel álló politikai szint – hozzátehetik ehhez a saját részüket, az ehhez szükséges szabad teret kell az Európai Uniónak biztosítania.

támaszkodva a fenntartható fejlődés szakbizottsága (előadó: SINNER úr (európai parlamenti képviselő, Németo.), a Bajor Szabadállam európai ügyekért és regionális kapcsolatokért felelős államminisztere) által 2004. május 3-án elfogadott véleménytervezetre (CdR-92/2004 rev.1);

a június 16–17-én tartott, 55. plenáris ülésén (június 17-i ülésen) a következő véleményt fogadta el:

1. **A Régiók Bizottsága álláspontja**

A Régiók Bizottsága

1.1 az Európai Közösségek Bizottsága elképzeléseivel összhangban azt a felfogást képviseli, hogy fontos cél az energia-végfelhasználás hatékonyságának növelése. Üdvözli a Bizottság szándékát, hogy az energia-végfelhasználás és energiaszolgáltatás piacának továbbfejlesztéséhez hozzá kell járulni. A Régiók Bizottsága nézete szerint is szükséges megerősíteni az energiaszolgáltatások és az energiahatékonyság piacát, és ehhez a kibocsátást csökkenteni, valamint a fenntartható fejlődést ösztönözni;

1.2 az irányelvjavaslatot alapvetően helyes kiindulási pontnak tartja e célok elérése érdekében;

1.3 korlátozás nélkül az éghajlat védelmének és az ebből következő csökkentési kötelezettség betartásának kitűzött célja mellett áll ki. A tagállamokban, régiókban és községekben is van már sok olyan intézkedés, amelyeknek az a célja, hogy ezt a kötelezettséget teljesítsük (vö. például többek között a Német Szövetségi Köztársaság energiatakarékossági törvénye, amelyet a német Szövetségi Gyűlés 2004. április 1-jén fogadott el). Ide tartoznak az összes fogyasztási területen az energiahatékonyság növelésére irányuló erőfeszítések is.

1.4 azon a véleményen van, hogy az energiahatékonysági intézkedések végrehajtása ugyanúgy, mint az energiatakarékosság, a végfelhasználók és az energiaszolgáltatások kínálata az olyan piacok keretén belül kellene, hogy megvalósuljon, melyek alá vannak rendelve a piaci versenynek. Ennek során utalnunk kell arra, hogy elsősorban a közösség létszükséglete kielégítésének kell elsőbbséget adni, hogy az felelősen láthassa el továbbra is feladatát a megfelelő minőség, az ellátás biztosítása és a hozzájutás tekintetében;

1.5 nem kérdőjelezi meg, hogy megfelelő keretfeltételek szükségesek ahhoz, hogy a végfelhasználónál mértékadóan fokozni lehessen az energia hatékonyságát. Ezt legjobban azáltal érhetjük el, hogy ösztönözzük és növeljük az erre alkalmas technikák és eljárások iránti keresletet. Problematikusnak látszik az a javaslat, hogy ehelyett a vállalatokat ilyen jellegű ajánlatok adására kötelezzük. Ezeknek ezáltal olyan eljárásokat és technikát kellene fenntartaniuk, amelynek a keresletére egyetlen vevő sincs kötelezve, ennek következménye magasabb ár lenne a fogyasztó számára;

1.6 azokon a pontokon rendszerellenesnek tartja az irányelvjavaslatot, ahol az figyelmen kívül hagyja a belső energiapiac lényeges struktúráit. Az irányelvjavaslat tartalmazza a tagállamok kötelezését arra, hogy biztosítják azt, hogy minden végfelhasználói ágazatban a kiskereskedők vagy ellátók az energiaszolgáltatásokat és energiahatékonysági intézkedéseket részben ingyenesen kínálják a vevőiknek. A szabadpiacon az ajánlat viszont aligha kormányozható. Ezenkívül a résztvevő piaci szereplők, mint a nem csomagban számlázó (unbundled) energiaellátó vállalatok és a piacra újonnan betörő energiakereskedők túlságosan különbözőek ahhoz, hogy azonos, ill. összehasonlítható szabályozási tételekbe tartozzanak;

([1]) HL C 379., 1997.12.15., 11. o.
([2]) HL C 192., 2002.8.12., 59. o.
([3]) HL C 357., 2001.12.14., 44. o.

1.7 a hálózatüzemeltetők kötelezését arra, hogy energiát kínáljanak és szolgáltassanak a végfelhasználóknak, a belpiaci irányelvvel ellentétesnek látja;

1.8 az új hatósági struktúráknak a tervezett, csak hatalmas költséggel megvalósítható ellenőrzési és vizsgálati kötelezettségekkel együtt való kiépítését csak feltételesen tekinti alkalmasnak arra, hogy a végfelhasználónál az energiahatékonyságot fokozza, és előmozdítsa a végfelhasználói energiahatékonysági és energiaszolgáltatási piac kialakulását. A tagországok számára lehetővé kellene tenni, hogy a már meglévő berendezéseket állítsák be e feladatok megvalósításához. Az irányelvjavaslat szerint az energiatakarékossági szint elérése érdekében megtett intézkedéseknek a költsége „nem haladná meg" azok hasznát. Mivel azonban nem világos, hogy hogyan kell ennek költséghasznon elemzését elvégezni, ez a kötelezettség csak egy programpont gyakorlati jelentőség nélkül, azzal a következménnyel, hogy a költségek egyáltalán nem a haszonhoz arányíthatóan alakulhatnának. Ezért félő, hogy az irányelvjavaslat 10b. cikke szerint bizonyos elosztótarifa fölötti költségek esetleges átruházását ráterhelik a végfelhasználókra;

1.9 hangsúlyozza, hogy nem szabad, hogy az egységes 1 %-os hatékonysági növekedési rátának az összes tagállam részére való bevezetése a verseny torzulásához vezessen, mivel az olyan tagországok esetén, ahol már sikerült magas hatékonysági szintet elérni, a hatékonyság további növelése csak viszonylag magas költség mellett érhető el. Biztosítani kell azt, hogy a tagállamok múltban tett erőfeszítéseit is kellőképpen figyelembe vegyék. A javaslat 1. mellékletében említett 1991 óta megvalósított energiatakarékossági intézkedéseket olyan módon kell figyelembe venni, hogy ki legyen zárva a verseny torzulásának lehetősége; továbbá az RB elutasítja, hogy aránytalanul magas terhet rakjanak a hatóságokra és azt kéri, hogy a köz- és a magánszektor egyenlő bánásmódban részesüljön;

1.10 úgy látja, hogy az olyan tervezett intézkedések, mint például az egységes takarékossági cél, az új ellenőrző bürokrácia létrehozása vagy az energiaszolgáltatások kényszerpiacai, mind terjedelemben, mind intenzitásban nagyon messzemenő beavatkozások a tagállamok energiapolitikájába.

Brüsszel, 2004. június 17.

2. **A Régiók Bizottsága ajánlásai**

A Régiók Bizottsága

2.1 felhívja a Bizottságot, hogy a törvényhozási javaslat nagyon is üdvözlendő célkitűzésére tekintettel lényeges pontokon dolgozza át az irányelvtervezetet. Az átdolgozás célja mindenekelőtt az legyen, hogy az energiaszolgáltatások iránti keresletet tájékoztatással, tanácsadással, támogatással továbbfejlesszük és megerősítsük. Ennek érdekében egy széleskörű európai információs kampány elindítását suggalmazza, melynek célja a nagyközönségnek az energiagazdaság környezetre tett jótékony hatásai iránti fogékonnyá tétele lenne;

2.2 kéri a Bizottságot, hogy a szubszidiaritást annyiban tartsa tiszteletben, hogy a jövőben is rá kellene bízni a tagállamokra, régiókra és községekre, hogy az energiaszolgáltatók minősítéséről, hitelesítéséről vagy akkreditálásáról, az energiahatékonyság-vizsgálati rendszerek és az energiaszolgáltatási piac ellenőrzéséről gondoskodjanak, energiahatékonysági programokat állítsanak fel, és a nyilvánosság által felügyelt finanszírozási lehetőségeket teremtsenek;

2.3 javasolja, hogy a rendelkezések részletességi fokát annyira korlátozzák, amennyire az a Bizottságnak a dereguláció-óhoz, bürokráciamentesítéshez és az eljárások lebonyolításának egyszerűsítéshez fűződő érdekével még összeegyeztethető;

2.4 arra kéri a Bizottságot, hogy ne helyezzen aránytalanul nagy súlyt a közszférára az energiamegtakarítási célkitűzés tekintetében. A köz- és a magánszférának ugyanolyan mértékben kell felelősséget vállalnia a jobb energiahatékonyság általános céljához való hozzájárulás terén.

2.5 arra hívja fel a figyelmet, hogy az irányelvjavaslatban előirányzott kötelezettségek betartásához szükség lesz ellenőrző intézkedéseket hozni, adatokat begyűjteni és a Bizottságnak jelentéseket készíteni. Ehhez új – eddig nem igényelt – személyi állományt kell a közigazgatásban, de a vállalatoknál is létrehozni, például a végfelhasználók (pld. fűtőolajnál) eddig érdektelen adatainak összegyűjtéséhez és továbbításához, és az energiaszolgáltatások értékesítéséhez. A törvényhozásnál ezt figyelembe kell venni, és be kell tervezni;

2.6 emlékezteti a Bizottságot annak szükségességére, hogy az új irányelvjavaslatot teljes összhangba kell hozni az energiaszektorban érvényes összes törvényi szabályozás, különösen a belső energiapiaci irányelv célkitűzéseivel.

A Régiók Bizottsága

elnöke

Peter STRAUB